

Olletje-Nolletje-

Toverkolletje

JO KALMIJN - SPIERENBURG

**OLLETJE-NOLLETJE-
TOVERKOLLETJE**

MET TEKENINGEN VAN G. D. HOOGENDOORN

OLLETJE-NOLLETJE- TOVERKOLLETJE

DOOR JO KALMIJN-SPIERENBURG

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

1. HET WINKELTJE VAN NOL

Vlak bij de school is het snoepwinkeltje van Nol.

Och, och, wat is dat een oud winkeltje.

Alles aan het winkeltje is oud.

Het grauwe stoepje. En de deur. En de winkelbel. En de bus-
sen en glazen potten achter het winkelraam.

En Nol zelf ziet er al even oud uit als haar winkeltje.

Ze past er mooi bij met haar kromme rug, met haar beverige handen en haar grijs hoofd.

Dat grijze hoofd schudt almaar zachtjes heen en weer.

„Olletje-Nolletje-tóverkolletje” roepen de jongens voor de open winkeldeur.

En als de winkeldeur niet open is, duwen ze elkaar er tegen aan.

En dan stoten ze de deur open. Zó wild, dat het ijzeren belletje te keer gaat.

Klingelingelingeling.

Maar als Nol op haar grote sloffen komt aankleppen... dan stuiven ze weg.

Want als Nol voor niemendal te voorschijn moet komen, wordt ze zó boos.

En als ze ècht boos is, lijkt ze heus een beetje op een toverkolletje.

En dan gaat de gróóste kwajongen op de loop.

Het zou voor Nol heel wat rustiger zijn, als ze níét zo dicht bij de school woonde.

Dan had ze geen last van die plaaggeesten van jongens.

Maar dan konden ze óók geen katjesdrop bij haar komen kopen.

En geen zuurballen! En geen suikertollen!

En dan verdiende Nol niet zoveel meer.

Nol verkoopt in haar winkeltje niet alleen snoeperij.

Ze verkoopt ook nog àndere dingen.

Thee en koffie en suiker!

Maar de moeders gaan niet naar het oude, donkere winkeltje van Nol, als ze thee of koffie of suiker nodig hebben.

Weet je, waar ze dàn naar toe gaan?

Naar de grote, nieuwe kruidenierswinkel van Ravestein, in de Dorpsstraat.

Die is heel wat mooier dan het winkeltje van Nol.

En heel wat gróter!

Daar worden de thee en de koffie en de suiker niet in oude bussen bewaard.

Daar zit alles in laden met glimmende knoppen.

En daar staat een electrische koffiemolen.

Die maalt voor de moeders de koffiebonen in een minuutje.

Rrrrt, rrrt, kláár!

Is dát niet makkelijk?

Neen, Nol verkoopt niet veel van haar thee en koffie en suiker.

Maar ze verkoopt ook nog borstels en peterolie!

De borstels hangen aan touwtjes boven de toonbank te bengelen.

En de peterolie zit in een groot vat met een kraan er aan.

Nol verkoopt wel eens een borstel.

En wel eens een maatje peterolie.

Maar ze verkoopt toch het méést van het lekkers, dat op rood papier ligt uitgestald voor het winkelraam.

Neen, Nol móét wel dicht bij de school blijven wonen. Want in de school heeft ze haar beste klanten.

Ze moet het maar proberen te verdragen, dat er „Olletje-Nolletje-toverkolletje” tegen haar gezegd wordt.

En ze moet het máár proberen te verdragen, dat de winkel-deur telkens wagenwijd opengegooid wordt.

Als ze daar nu maar aan kon wennen!

Maar dat kán Nol niet.

Ze wordt iedere keer weer boos.

Zo boos, dat haar mond nog moppert en haar benen nog beven, als de kwajongens al lang de hoek om zijn.

Het zijn niet alleen de jöngens, die het Nol lastig maken!

De meisjes doen het óók.

Ze duwen elkaar tegen de winkel-deur.

Nèt als de jongens!

En ze gooien de deur wijd open.

En ze roepen: „Olletje-Nolletje-toverkolletje”.

Nèt als de jongens!

Denk je, dat de meisjes zo graag die oude Nol verdriet willen doen?

Dát niet.

Maar het is zo grappig om het boze vrouwtje naar buiten te zien stuiven.

Hoe méér Nol in het rond zwaait met haar magere armen, hoe méér plezier hebben ze.

En o, als Nol zo boos wordt, dat ze haar slóf uittrekt, dan scháteren ze!

Kleine Mientje begrijpt er niets van.
Ze vindt het verschrikkelijk als Nol haar winkeltje uit komt
stuiven.
En ze krimpt ineen van schrik, als Nol zó boos wordt, dat ze
haar slof uittrekt.
Het is nog nooit gebeurd, dat Nol met haar slof gooide.
Maar het kan toch bèst gebeuren, dat Nol op een keer zó
van streek raakt, dat ze er met haar slof op los slaat.
Mientje moet er niet aan denken.
Ze begrijpt er niets van, dat haar ouder zusje Jannie niet bang
is voor de slof van Nol.
Jannie durft zelfs wel meeroepen van Olletje-Nolletje-tover-
kolletje.
Mientje durft haast niet eens in Nols donkere winkeltje kijken.
Ze vindt het griezelig, als ze er langs moet.
En ze moet er juist zo dikwijls langs.
Soms wel viér keer op een dag!
Mientje is eigenlijk overal bang voor.
Voor Nol zelf.
Voor de witte borstels, die boven de toonbank bengelen.
Voor het grofe, geheimzinnige peterolievat, waar de poes
van Nol soms bovenop zit te slapen.
Ze is bang voor de deur, waardoor Nol opeens naar buiten
kan komen.
En ze is ook al bang voor het ijzeren belletje, dat zo nijdig
begint te rinkelen, als de deur wordt opengegoid.
Iedere keer als Mientje voorbij het winkeltje van Nol moet,
zorgt ze er voor, dat Jannie tussen háár en het winkeltje in
loopt.
En als de deur open staat, grijpt Mientje stilletjes een punt
van Jannie's schort vast.

2. DIE DRIEK

's **Z**aterdagmorgens gaat de school om twaalf uur uit.
Het is net, of de kinderen nog meer drukte maken dan
op andere dagen.
Hoe komt dat?
Misschien zijn ze zo blij met hun vrije Zaterdagmiddag.

En misschien zijn ze zo blij, omdat het morgen fijn Zondag is.
In de gang van de school moeten ze netjes twee aan twee lopen.

Stap-stap. Stap-stap.

Want bij de deur staat de bovenmeester.

En die kijkt, of alles wel met orde gaat.

De kinderen mogen volstrekt niet schreeuwen.

En ze mogen elkaar niet duwen.

En ze mogen elkaar niet dringen.

Bij de deur moeten de jongens netjes de pet afnemen voor den bovenmeester.

Maar dàn zijn ze buiten.

En dáár kunnen ze zo hard hollen, als ze zelf maar willen.

En dáár kunnen ze zo hard schreeuwen, als ze zelf maar willen.

Ze hebben zo'n lange tijd stil moeten zitten in de bank.

Nu willen ze hun armen en benen wel eens gebruiken.

En ze hebben zo'n lange tijd de mond dicht moeten houden.

Nu willen ze hun stem wel eens laten horen.

Mientje houdt niet van die drukte.

Ze gaat tegen de schoolmuur staan om op Jannie te wachten.

Ze is een beetje bang voor die grote, wilde jongens.

Ze lopen haar bijna omver.

Mientje houdt helemaal niet van het geschreeuw.

Het liefst zou ze de vingers in haar oortjes willen stoppen.

Dan hoefde ze het niet meer te horen.

Gelukkig hoeft ze niet zo lang te wachten.

Daar is Jannie al.

En haar vriendinnetje Driek is er ook bij.

Driek heeft een nieuw springtouw. Ze is gisteren jarig geweest.

„Even springen?”

„Ik eerst.”

Er komen nog een paar meisjes bij uit Jannie's klas.

„Laten we doen: In spin, de bocht gaat in.”

„Goed. Jullie moeten draaien.”

„Ik draai niet. Het touw is van mij.”

De schelle stem van Driek klinkt boven alles uit.

„Vooruit dan maar.”

„In spin, de bocht gaat in. Uit spuit, de bocht gaat uit.”

Mientje staat nog steeds bij de muur.
Ze wil zo graag naar huis.
Moeder heeft niet graag, dat zij en Jannie zo laat thuis komen.
En vader wil graag precies om halféén eten.
Mientje kijkt er naar, hoe de grote meisjes één voor één in
het touw springen.
Het touw suist door de lucht. En het tikt tegen de straatstenen.
„In spin, de bocht gaat in. . . .”
„Jannie, zèg, ga je nu mee naar huis?” vraagt Mientje.
Jannie is net aan de beurt.
Ze moet oppassen. Als ze het fout doet, is ze „af”.
Daar springt ze al in de bocht zonder het touw aan te raken.
„Uit spuit, de bocht gaat uit. . . .”
„Jannie, toe, ga nou mee.”
„Hè kind, wat zeur je, nog héél even.”
Mientje wacht.
Gelukkig voor haar rolt Driek haar touw op.
Nu hoeft vader nog niet met efen te wachten.
Ze kunnen nog best op tijd thuis zijn.
Als Jannie en Driek nu maar een beetje doorlopen, denkt
Mientje.
Hè, nu gaan ze weer allemaal staan kijken voor het winkeltje
van Nol.
Mientje loopt vast een klein eindje door.
En ze wacht weer.
Ze staat eerst op haar ene voetje. En dan op haar andere.
Dat is van ongeduld.
Wat is er nu toch te zien voor dat raam van Nol?
De dropjes en de zuurballen en de suikertollen hebben ze
toch al zo dikwijls gezien?
En Jannie heeft immers tòch geen cent om iets te kopen.
Moeder geeft nooit snoepgeld.
„Snoepers worden dieven,” zegt ze, als Jannie er soms om
vraagt.
Mientje vraagt nooit om een cent aan moeder.
Ze durft toch immers niet eens in het winkeltje van Nol!
„Jannie, kom je?”
„Hè kind, zanik je nu al weer?”
Er staan wel vijf meisjes voor het winkeltje van Nol.

Ze wijzen elkaar het allerlekkerste aan.
Nol is zeker niet in haar winkeltje.
Ze zit zeker in het kleine kamertje daarachter, waar je komen kan, als je drie tredjes opklimt.
„Olletje-Nolletje-toverkolletje” roept Driek opeens.
Ze tikt met de klos van haar springtouw tegen het raam.
Nol hoort niets.
Ze is zeker een beetje doof.
En de winkeldeur is óók dicht.
„Durf jij de winkeldeur opengooien?”
„Hè, toe nou,” roept Mientje. „Laten we nu toch naar huis gaan. Wat hèb je daar nu aan?”
Ze loopt een paar stapjes achteruit.
Ze kijkt met bange ogen, wat er gebeurt.
„Jannie, toe nou.”
Maar niemand luistert naar dat bange Mientje.
„Ja, ja, zeg, de deur opengooien en dan allemaal tegelijk roepen. Dan schrikt ze zich een ongeluk.”
„Nee zeg, wie durft er in de winkel,” verzint er een.
„En dan roepen, ja, ja.”
Ze praten allemaal opgewonden door elkaar.
Och, Mientje zou ze wel allemaal bij de jurk willen vasthouden.
Ze zou heel hard willen waarschuwen.
„Niet doen, niet doen.”
Maar ze horen dat zachte stemmetje toch niet.
En ze zien niet, hoe ze daar staat, de handjes bang ineengeklemd.
Maar dat zullen ze toch niet durven, denkt Mientje. In het winkeltje gaan en dan roepen.
Dat is vreselijk gevaarlijk.
Want als Nol dan komt. . . . En ze gooit de deur dicht. En ze zegt: „Nóú heb ik jullie.”
Mientje rilt.
Kijk nu toch eens, wat die Driek doet.
O, kijk nu toch. . . .
Driek heeft de deur al opengedaan. Niet met een wilde ruk.
Maar heel voorzichtig.
Het belletje rinkelt haast niet.

Nu staat ze midden in het winkeltje naast het grote peterolievat.

O, hoe dūrft ze het toch!

De anderen verdringen zich nieuwsgierig voor de open deur.

Ze duwen elkaar opzij.

En ze proesten het uit om die malle Driek, die zómaar in het winkeltje van Nol staat. Zonder een cent op zak....

„Toe dan, Driek, héél hard, hoor.”

Driek aarzelt een ogenblik.

Het is toch wel een beetje griezelig.

Ze kijkt eens rond in het winkeltje.

Ze kijkt eens naar de bussen en naar de borstels.

Naast het peterolievat ligt het maatje op de grond.

En het ruikt heel erg naar peterolie.

„Hé Driek, je dūrft niet.”

Niet? Dát zal Driek eens laten horen.

Ze slikt even.

En opeens schreeuwt ze met haar harde stem:
„Olletje-Nolletje-toverkolletje.”

3. DE SLOF

Daar komt Nol al aanstommelen.

Ze komt de drie tredjes van haar trapje af.

O, o, wat is ze nú kwaad.

Want zó brutaal zijn de kinderen nog nooit geweest.

Hoe durven ze haar uitschelden in haar eigen winkeltje.

Wacht, Nol zál ze eens. . . .

Driek maakt, dat ze weg komt.

Ze struikelt in haar haast nog over het peteroliemaatje.

En haar springtouw laat ze vallen.

Ze durft het niet meer opbeuren.

Ze komt de winkel bijna uitröllen.

O, wat hebben de anderen daarbuiten een plezier!

Ze kúnnen haast niet meer van het lachen.

Het is ook zó'n mal gezicht.

Die Driek, die op handen en voeten terecht komt op het
stoepje voor het winkeltje.

Ze slepen haar schaterend met zich mee.

„Naar de schóól. Naar de óverkant.”

De bovenmeester is al naar binnen.

Nu kunnen de meisjes zich mooi verstoppen achter de deur
van de school.

En dan kunnen ze mooi om een hoekje kijken, wat Nol doet.

Wat is die Nol woedend.

Ze staat op de stoep voor haar winkeltje, met het springtouw
in de hand.

En ze schudt haar vuist.

En ze bromt iets, dat niemand verstaan kan.

Als ze ziet, dat haar plaaggeesten alweer buiten haar bereik
zijn, trekt ze haar slof uit.

O, ze weet van kwaadheid niet meer wat ze doet.

En opeens. . . . gooit ze met haar slof.

Dát heeft ze nog nooit gedaan.

De slof raakt natuurlijk niemand.

Ze vliegt over de straat.

En ze komt aan de overkant terecht in de dichte heg van de schooltuin.

Wat moet Nol nú doen?

Ja, er zit niets anders op dan dat ze haar slof zèlf weer gaat halen.

En dat doet Nol ook.

Ze sukkelt naar de overkant op één slof en één kous.

Wat is dat een vreemd gezicht!

Nol voelt met haar beide, bevende handen in de blaadjes van de heg.

Maar ze kan haar slof niet meer vinden.

Ze rukt de takken van de heg uit elkaar.

En ze grijpt in 't wilde weg.

De slof is weg.

Hoe kán dat nu?

Nol heeft toch duidelijk gezien, dat de slof ergens in de heg terecht kwam.

De kleine takjes van de heg maken krabben op Nols handen.

Daar voelt ze niets van.

Een takje blijft aan haar mouw haken en trekt er een lelijke scheur in.

Daar merkt ze niets van.

De slof. . . . och, waar is die slof nu?

Nol kan toch niet op één slof en één kous blijven rondstropelen?

Wàs het wel hier of was het soms iets verder, dat de slof in de heg terecht kwam?

Och, och, dat is toch wat te zeggen. . . .

Nol schudt veel harder dan anders met haar grijs hoofd.

Haar handen grijpen telkens vergeefs in de dichte heg.

Geen slof te vinden.

En is er nu niemand, die Nol even een handje wil helpen bij het zoeken?

Opeens ziet Nol Mientje midden op de straat staan.

Met een paar stappen is ze op één slof en één kous bij haar. Mientje schrikt.

Ze doet haar mondje wijd open om te gillen.

Maar ze kan geen geluid geven.

Zó schrikt ze.

Ze wil hard weglopen.

Maar dat kan ze óók al niet.
Het is of haar voetjes van lood zijn.
Ze kan ze niet meer bewegen.
Ze steekt alleen haar handjes uit, als om die boze Nol van
zich af te duwen.
„Daar heb ik er tenminste één”, zegt Nol. En ze pakt Mientje
bij haar arm.
Nu heeft ze dan toch eindelijk eens zo’n booswicht te pakken
gekregen.
En nu zal ze eens goed laten zien, wat Nol doet met zulke
kinderen, die haar uitschelden voor Olletje-Nolletje-tover-
kolletje.
Nu zal ze Mientje zó door elkaar schudden, dat niemand het
meer waagt om aan haar deur te komen om haar te plagen.
Nu zal ze eens laten zien, dat Nol niet mis is.
Nu zàl ze. . . .
Nols boze gezicht is héél dicht bij Mientjes gezichtje.
Nu ziet Nol opeens hoe bang Mientjes gezichtje is.
Nu ziet ze, dat Mientjes lipjes trillen.
En dat Mientjes grote ogen vol tranen staan.
Ze laat Mientje meteen los.
Het is vreemd, maar nu kàn ze haar niet meer door elkaar
schudden.
Ze begrijpt zelf niet, hoe dat komt.
„Maar je springtouw krijg je niet meer terug,” zegt ze alleen
nog.
En ze gaat mopperend haar winkeltje binnen.
Ze wil een stok halen om in de dichte heg te zoeken naar
haar slof.
Want die móét ze terug hebben.
Ze zal nèt zo lang zoeken tot ze haar slof terug vindt.
Al moet ze een úúr zoeken.
Al moet ze de héle middag zoeken.
Zulke kinderen toch!
Maar het springtouw heeft ze toch maar.
En dat krijgen ze niet meer terug.
Nooit meer!
Dat zal ze in de la van haar kast stoppen. In een donker
hoekje.

In de winkel ziet Nol het peteroliemaatje op de vloer liggen.
Het is tot bij de toonbank geschopt.
Nol hangt het zuchtend op.
Nu bekijkt ze nog eens het springtouw.
Het is een nieuw touw met rode glimmende klossen.
Nol staat midden in het winkeltje met het touw in de oude handen.
Ze is nog steeds op één slof.
Dat kleine meisje zal wel verdriet hebben omdat ze haar touw kwijt is.
Maar Nol geeft het tòch niet terug. Neen, hoor! Zó mal zal Nol niet zijn.
Want als ze het teruggeeft, lachen ze haar misschien nog meer uit.
En haar slof is ze óók al kwijt.
Neen, ze krijgen dat springtouw niet meer uit Nols handen.
Nol trekt met een ruk de la van haar kastje open.
Het kastje staat in Nols kamertje. Het glimt mooi door het boenen.
Nol kijkt eens in de la. Ze stopt het springtouw van Driek in een hoekje.
Ze schuift er een schoenendoos voor.
En ze legt er haar Zondagse schort bovenop.
Ziezo.

4. DOPERWTJES

Driek is haar springtouw kwijt.
Dat is vast.
De meisjes staan op een troepje dicht bij elkaar.
„Het was nèt zo'n fijn touw,” zegt Jannie.
Ze heeft heus met Driek te doen.
Driek kijkt niet vrolijk meer.
En ze kijkt helemáál niet brutaal meer.
Het spijt haar toch zó van dat mooie nieuwe springtouw.
Maar opeens zegt ze: „Nou ja, we hebben tòch schik gehad.”
„Zagen jullie Nol op één slof?”
Ze schiefen weer opnieuw in de lach.
„En zagen jullie haar in de heg grabbelen?”

„Pong” waarschuwt de torenklok.

Halféén!

Jannie pakt verschrikt haar zusje bij de hand. Ze zetten het samen op een lopen.

Halféén. Dat is étenstijd.

En vader heeft er zo'n hekel aan om met eten te moeten wachten!

Lópen. . . .

Mientje kan op haar korte beentjes haast niet zo vlug meekomen.

Ze wordt vuurrood.

Ze hijgt met haar mondje wijd open.

En ze krijgt steken in de zij van het hollen.

Maar Jannie laat haar niet los.

Die draaft maar door.

Als ze de Dorpsstraat bijna uit zijn, kàn Mientje haast niet meer.

Wat een lange, lánge straat is die Dorpsstraat!

Mientje heeft het eigenlijk nooit gemerkt.

En o, nu moeten ze nog het Zwarte Pad.

En dan nog linksom. En dan zijn ze pas op het Dwarspad, waar ze wonen.

Op het Zwarte Pad begint Mientje te huilen.

„Ik-ik-ik kàn niet meer.”

Ze moet even aan de kant van de weg gaan zitten tot haar hartje niet meer zo bonst.

En tot het in haar zij niet meer zo steekt.

„Ik loop dóór, hoor,” zegt Jannie ongeduldig.

Maar ze blijft tòch even wachten.

Want ze durft zonder haar zusje niet thuis komen.

Hè, Mientje wil wel hier in het gras blijven zitten.

Het gras voelt heerlijk koel.

Dat komt, omdat het een beetje heeft geregend.

„Vooruit nu toch!” zegt Jannie. En ze stampet met haar voet van ongeduld.

Ze trekt haar zusje overeind.

Daar gaan ze weer.

Dicht bij huis beginnen ze hoe langer hoe langzamer te lopen.

Het is of ze opeens geen haast meer hebben.

Moeder staat in de deur naar ze uit te zien.
Ze zegt niets. Ze kijkt maar.
Eigenlijk hebben de zusjes liever, dat moeder ze maar met-
een een flink standje geeft.
Maar dat dóét moeder niet.
Ze kijkt alleen maar.
En dat is nog veel erger dan een standje.
Jannie gaat verlegen naar binnen.
En Mientje komt er verlegen achteraan.
Ze wassen stilletjes in de keuken de handen.
Eerst Jannie. Dan Mientje.
Ze kibbelen nú heel niet, wie het eerst aan de kraan mag.
En nu moeten ze naar binnen.
Ze zeggen: „Dag vader”.

Maar het klinkt zó zachtjes, dat je het haast niet horen kan.
Ze schuiven stilletjes op haar stoel, ieder aan een kant van de tafel.

Vader zit aan tafel. En Jan. En moeder komt er ook weer bij.
Jannie en Mientje kijken voorzichtig naar vaders gezicht.

Och, och, wat staat dat zwart.

Vaders wenkbrauwen lijken wel borsteltjes boven zijn strenge ogen.

En nu zien de twee laatkomers opeens, dat het aardappelschaaltje leeg is.

Er zijn alleen nog maar een paar kruimeltjes in.

En het groentenschaaltje is óók al leeg.

Daar is nog alleen maar één vergeten doperwtje in.

Je kunt aan het bord van vader en moeder en van Jan zien, dat ze al hebben gegeten.

De vorken zijn gebruikt. Kijk maar.

O, o, zouden vader en moeder voor straf alles opgegeten hebben?

Jannie voelt opeens, dat ze vreselijke honger heeft.

En Mientje voelt het ook.

Het is of er een deuk in haar buikje is.

Zó leeg voelt het.

En er waren vanmiddag nog wel doperwtjes.

Doperwtjes uit de eigen tuin.

Doperwtjes, die zo zoet zijn en die vanzelf smelten op je tong.

De tranen springen Mientje in de ogen. Zou het héús waar zijn, dat alles opgegeten is?

Vader kijkt nog steeds strak.

En moeders gezicht is al even strak.

Alleen Jan, die nare Jan, zit stilletjes zijn zusjes uit te lachen.

Hij durft het niet hardop doen. Maar je kunt toch goed zien, dat hij lacht.

Zijn ogen verklappen het. En hij moet zijn mond stijf dicht houden, om het niet uit te proesten. Kijk maar. . . .

Wat is dat lelijk van Jan om zo'n plezier te hebben, omdat zijn zusjes geen doperwtjes krijgen vanmiddag.

Jannie wil wel graag dien naren Jan onder de tafel een schop tegen zijn been geven.

Ze kan hem wel zó een klap op zijn lachende gezicht geven.
Maar dat dūrft ze niet.

En Mientje?

Die kijkt almaar strak op haar lege, schone bordje.

Er rolt een droppeltje langs haar neusje.

Dat durft ze niet afvegen.

Dat droppeltje valt op haar lege bordje. Nu is het geen schóón bordje meer.

„En waar zijn jullie nu geweest?” vraagt vader eindelijk.

Ze schrikken allebei.

En ze zijn toch ook blij, dat vader iets zegt en dat het niet meer zo akelig stil in de kamer is.

Jannie kijkt naar Mientje. Die veegt gauw stilletjes langs haar nat neusje.

„We hebben even gesprongen bij school,” zegt Jannie.

Dat is wel de waarheid. Maar het is de hálve waarheid.

Want van Nol vertelt Jannie niet.

„Zo, zo,” zegt vader. „Laat het niet wéér gebeuren, hoor.”

„Nee vader,” zegt Jannie gauw.

„Nee vader,” zegt Mientje zachtjes.

„Nu,” zegt moeder. „Als jullie er spijt van hebben, zal ik maar eens in de keuken gaan kijken of ik soms nog iets te eten heb.”

Moeder komt na een ogenblik terug met een schaalpje.

Ze beurt het deksel op.

De wasem slaat uit het schaalpje.

Jannie en Mientje rekken de hals om te kijken, wat er wel in zit.

Dòperwtjes! En aardappeltjes er netjes naast.

„O,” zuchten ze alle twee opgelucht.

„Eigenlijk hebben jullie het niet verdiend,” zegt moeder nog.

Maar ze moet toch eventjes lachen, als ze ziet, hoe haastig Jannie en Mientje haar lege bord bijschuiven.

Ze hebben honger als wolven.

„Eérst bidden.”

Jannie en Mientje vouwen de handen en sluiten de ogen.

Ze bidden alletwee zacht voor zich zelf.

„Heere, zegen deze spijzen, amen.”

Zo is het goed.

Dan beginnen ze te eten.
„Smaakt het?” vraagt vader.
Hij is al niet meer boos.
Vader hoeft het eigenlijk niet te vragen. Hij kan wel zien,
hoe het smaakt.
„Lekker?”
Met een mond vol heerlijke doperwtjes knikken ze alle twee
dankbaar van ja.

5. HET SPEELGOEDWINKELTJE

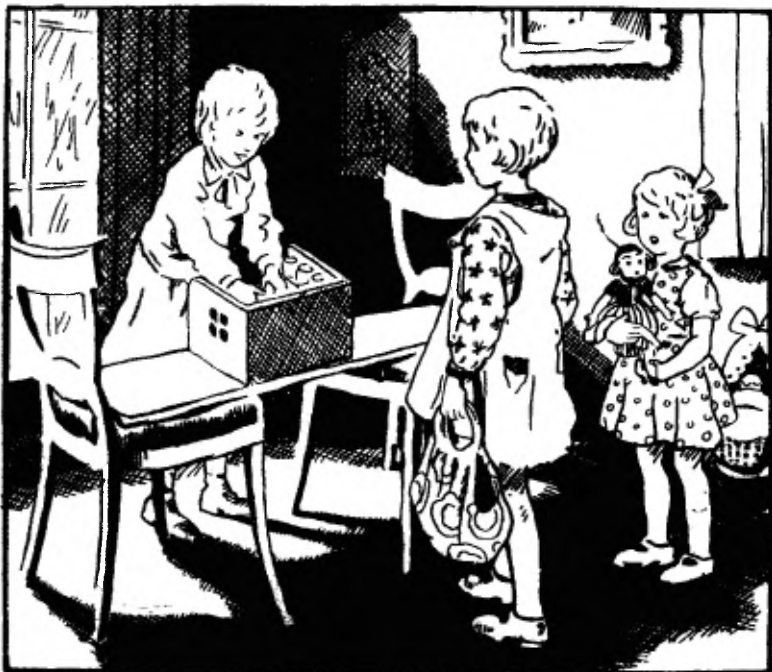
Na het eten begint het te regenen. Eerst zachtjes. Dan hoe
langer hoe harder.
Wat is dat jammer. Net op Zaterdagmiddag.
Vader zegt, dat het kostelijk is voor het land.
Het is zo'n tijd droog geweest.
En de groente kan een buitje regen best gebruiken.
Maar Jannie en Mientje zijn geen groente.
Die kunnen de regen eigenlijk niet gebruiken.
Die zien maar liever het zonnetje schijnen.
Vooral op zo'n vrije middag!
Wat moeten ze nu zo'n hele middag in huis doen?
Jan kan zich best vermaken.
Die gaat met vader naar de schuur.
Ze gaan samen een duivenhok timmeren.
Wat kan het Jan schelen of de regen klettert op het pannendak van de schuur?
Het wordt een fijn hok.
En als het af is, zal vader een paar duiven voor Jan meebrengen.
Jan mag zeggen, wat voor duiven hij het liefst wil hebben.
Blauwe of witte. . . .
De witte zijn misschien wel de mooiste.
Hè, Jan vindt dat gerikketik van de regen juist gezellig.
Hij zoekt een nijptang op in vaders gereedschapskist.
En hij fluit er vrolijk bij.
Nee, Jan verveelt zich niet.
Maar wat hebben Jannie en Mientje er aan om er naar te kijken, hoe vader het duivenhok timmert?

Ze staan voor het raam.
Het water loopt met dikke stralen langs het glas.
Je kan haast niet op het Dwarspad kijken.
Er komt een bakkersjongen voorbij.
Het water druipt van zijn gummi-jas.
O, wat is die lucht grijs. Er zit nog veel méér regen in.
Misschien blijft het de héle dag zulke pijpestelen regenen.
Wat is dàt jammer.
Moeder komt ook eens bij het raam kijken.
„Wat zullen we spelen, moeder?”
„Moedertje, met de poppen.”
„Hè nee.”
„Verstoppertje dan.”
„Dat kan niet met z'n tweeën.”
„Ja, dàn weet ik het ook niet.”
„We vervelen ons zo.”
„Weet je wat? Ik zal gauw voortmaken in de keuken en dan kom ik gezellig bij jullie zitten naaien.”
„Zeg moeder, mag Driek hier komen spelen?” vraagt Jannie opeens.
Moeder aarzelt.
Die Driek is zo'n bijdehandje!
„Ga liever Grietje halen van hiernaast.”
„Hè nee, die is zo kinderachtig. Mag Driek?”
„Vooruit dan maar.”
Jannie gaat gauw haar keep halen. Ze mag moeders paraplu even meenemen.
Mientje kijkt haar voor het raam na. Jannie lijkt wel een kaboutertje met haar lange keep. Ze stapt flink door de regen.
Nu is ze de hoek om.
Mientje gaat vast alle poppen te voorschijn halen. En ze zet haar eigen kleine serviesje klaar.
Het duurt niet lang of Jannie komt terug met Driek.
Driek heeft óók een keep om. En ze loopt onder Jannie's paraplu.
Maar wat is dàt nu?
Driek heeft iets meegebracht onder haar keep.
Nee maar, het is een speelgoedwinkeltje!
Zoiets schattigs heeft Mientje nog nooit in haar leven gezien.

Het winkeltje heeft echte laadjes. Wel zes!
Aan elk laadje zit een glimmend knopje.
Midden in het winkeltje staat een toonbankje met een weeg-
schaaltje.
Mientje klapt in haar handjes.
Een weegschaaltje met aan elke kant een klein koper schaal-
tje voor de zakjes en de gewichtjes. . . .
En o, kijk toch eens, er is een houten blokje bij, waarin de
koperen gewichtjes precies passen. Een kilo en een pond en
een ons. . . .
En aan een spijkertje hangen snoezige puntzakjes. Die zijn
netjes aan een touwtje geregen. Er zijn er een heleboel.
En aan een ander spijkertje hangt een heel klein opschrijf-
boekje met een potloodje. Daar kan je de boodschappen in
opschrijven.
Mientje zucht van bewondering.
„Wat zit er in die laadjes?”
„Niets. Maar er hóórt rijst in en meel en krenten.”
„Wil ik er dan eens wat in doen?” vraagt moeder.
„Hè ja, moeder.”
Ze kijken er alle drie naar, hoe moeder de kleine laadjes één
voor één vult.
In het ene laadje doet ze een beetje rijst. In het tweede een
scepje suiker. In het derde een paar koffieboontjes. In het
vierde wat havermout. In het vijfde griesmeel. En in het zesde
een paar krenten.
Die moeder! Ze loopt lachend naar de keuken en haalt de
wasplank.
Die legt ze met de uiteinden op twee stoelen.
Daar wordt het winkeltje op gezet.
Aan deze kant staat de winkeljuffrouw. En aan de andere
kant staan de klanten.
Is dat niet leuk?
„Nu hebben we nog geen geld om iets te kopen,” zegt
Jannie.
Daar weet moeder óók al raad op.
„Hier is de knopenbus. Kijk, deze kleine witte knoopjes zijn
dubbeltjes. Deze zwarte zijn centen. En hier, deze grote knoop
is een gulden.”

Dan gaat moeder weer gauw aan haar werk.
 Mientje mag de knopen uitzoeken.
 Alle knopen, die evengroot zijn, legt ze netjes op een rijtje
 op de wasplank.
 Dubbeltjes, centen, guldens . . .
 Ze is héél rijk.
 Driek zit op een stoel achter de wasplank.
 Ze blaast de griesmeelkorreltjes uit het winkeltje.
 Die heeft moeder gemorst bij het vullen van de laadjes.
 Jannie komt de kamer binnenstappen.
 Ze heeft haar schort achterste voren gedaan. Nu is het net, of
 ze een mantel aan heeft.
 Aan haar arm hangt moeders boodschappentas.
 „Dag juffrouw,” zegt de winkeljuffrouw beleefd.
 „Dag juffrouw,” zegt de klant vriendelijk.
 „En . . . wat blijft u?”
 „Meel en krenten. Ik wil pannenkoeken bakken voor mijn
 kleine kinderen. Daar zijn ze zo dol op.”
 „Meel en krenten?”
 Driek kijkt in al de laadjes.
 „Hè, dat is jammer. Nu heb ik geen meel meer. Maar ik heb
 wèl rijst voor u. Lusten uw kinderen dàt soms?”
 „Nee, dat lusten ze niet. Daar krijgen ze altijd buikpijn van.”
 „Van rijst met bruine suiker? Wat gek. Maar hier heb ik ook
 griesmeel.”
 „Geef die dan maar.”
 „U moet er bessensap op doen. Dat smaakt zó heerlijk,” zegt
 de winkeljuffrouw.
 „Nu moet ik nog koffie.”
 „Astublieft. Wil ik ze even voor u malen in mijn nieuwe
 elektrische molen?”
 „Ja graag.”
 Driek doet of ze de koffiebonen in de koffiemolen doet.
 „Rrrrrt, rrrrrt,” zegt ze zelf.
 „Dat is alwéér klaar.”
 Jannie betaalt met witte knopen.
 Ze telt ze neer op de wasplank.
 „Dank u wel,” zegt Driek en ze maakt er een buiging bij.

Nu mag Mientje eens een boodschap doen. Ze krijgt de boodschappentas.

Een poppenkind neemt ze op haar arm mee naar de winkel. Ze moet krenten hebben voor haar pop. Die is zo lastig. De hele dag al.

„Is ze ziek?” vraagt de winkeljuffrouw.

„Een beetje verkouden. Hoor maar.” En Mientje kucht.

„Het zal wel weer overgaan.”

Buiten regent het nog steeds. Maar het wordt al een beetje minder.

Ze letten er niet op. Driek niet. En Jannie niet. En Mientje niet. Ze spelen zó fijn! Ze horen niet eens, dat moeder de kamer binnenkomt met de theepot.

„Komen er nogal veel klanten in de winkel?” vraagt ze.

„Nou,” antwoordt Driek. „Ik heb het zó druk. Als dat zo

doorgaat, zal ik nog een knechtje moeten nemen."

Moeder schiet in de lach.

„Dat wordt dan een deffige winkel, hoor."

„Ik wil wel knechtje zijn," zegt Mientje.

„Goed. Maar denk er om, je mag niet van de krenten snoepen, hoor."

„Nee juffrouw," zegt het nieuwe knechtje gehoorzaam.

6. EEN KLANT VOOR NOL

Jannie wil óók wel eens winkeljuffrouw zijn.

Maar daar wil Driek niets van horen.

„Het is mijn winkeltje," zegt ze kattig. „Blijf er af."

„O," roept Jannie opeens. „Jij snoept van de krenten."

„Niet."

„Wel."

„Doe dan je mond eens open?"

Driek slikt gauw. Dan doet ze haar mond wijd open.

„Zie je nu wel?"

„Je hebt het gauw doorgeslikt. Dat is gemeen."

„Jij bent gemeen."

„Nou doe ik het niet meer."

„Hè," zegt Mientje, „laten we nu doorspelen. We spelen nèt zo fijn."

„Nee, ik dóé het niet meer," zegt Jannie.

„Goed, dan speel ik alleen met Mientje."

Maar dat doet Mientje ook liever niet.

Ze kijkt hulpeloos van de een naar de ander.

„Laat Jannie maar winkeljuffrouw zijn. Mag het?"

„Nee hoor, het is mijn winkeltje."

„En het zijn mijn móéders krenten."

„Híér dan, kind."

En Driek keert boos het krentenlaadje om.

Och, och, alle krenten rollen van de wasplank.

Op dat ogenblik steekt Jan zijn hoofd om de deur. Het duivenhok is bijna af.

Als hij het winkeltje ziet, roept hij opeens: „Olletje-Nolletje-toverkolletje."

En dan gooit hij met een bons de deur weer dicht.

Jannie en Driek moeten alletwee lachen. Ze zijn ineens niet meer boos op elkaar.

Ze beuren samen de krenten weer op.

Jannie mag voor Driek héél even winkeljuffrouw zijn.

Nu is Driek de klant.

„Ik ben een deffig mens,” zegt ze.

Ze neemt het witte kleedje van de tafel en legt het om haar hals. Ze loopt met kleine stapjes. En ze zet er zó'n gezicht bij, dat Jannie het uitschatert.

Mientje lacht niet mee.

Ze is toch zó geschrokken van dien Jan.

Het is of ze opeens weer duidelijk Nols boze gezicht voor zich ziet. Heel dichtbij.

Het is of ze opeens weer Nol ziet strompelen op één slof en één kous.

Die arme, oude Nol. . . . Zou ze haar slof al weer hebben teruggevonden?

En zou ze nóg lopen mopperen?

Misschien moppert ze niet meer.

Misschien zit ze stil in haar kleine kamertje en heeft ze verdriet, omdat ze haar weer zo lelijk geplaagd hebben.

Mientje heeft toch zó met Nol te doen.

Nol heeft haar vanmorgen wel aan het schrikken gemaakt.

Maar het is ook wel héél erg om te worden uitgescholden voor Olletje-Nolletje-toverkolletje!

„Doe je niet meer mee, Mientje?”

„Nee,” schudt Mientje.

De aardigheid van het winkeltje spelen is er opeens voor haar af.

Ze drementelt de kamer uit.

Het regent nog maar een druppeltje. Je ziet het alleen nog maar aan de spikkeltjes op de plassen.

En je kunt de regen haast niet meer voelen.

Mientje gaat eens kijken in de schuur.

Het hok is prachtig geworden.

Er is een schuifje aan. Dat kan Jan dicht doen, als de duiven thuis blijven moeten.

En er is een plankje voor het vlieggat. Daar kunnen de duiven op zitten.

Jan noemt het een „slag”.
Hij is trots op zijn hok. En hij wil het wel aan iedereen laten zien.

Nu gaat Mientje eens bij moeder in de keuken kijken.

„Wil Mientje voor moeder een boodschap doen?”

Ja, dat wil ze wel.

„Mag ik heel alleen?”

„Goed. Een pond suiker halen in de Dorpsstraat. Kan je dat? Ik zit zó om suiker verlegen.”

Dat kan Mientje best.

„Zul je goed aan de kant van de weg blijven lopen?”

„Ja, moeder.”

„Breng ook maar een pak lucifers mee.”

„Ja, moeder.”

Mientje voelt zich gewichtig.

Ze loopt met haar boodschappentas netjes aan de kant van de weg.

Daar kan je geen ongeluk krijgen.

En ze zorgt er voor, niet in de plassen te trappen.

„Een pond suiker en een pak lucifers,” zegt ze zachtjes onder het lopen.

Hè, er is een groot stuk blauw aan de lucht gekomen.

En het regent heel niet meer.

Alles ziet er zo fris uit. De struiken langs de weg zijn helder groen. De regendroppels rollen van de blaadjes af.

„Een pond suiker en een pak lucifers,” zegt Mientje telkens in zichzelf.

Zo kan ze haar boodschap niet vergeten.

Hè, Mientje zou willen, dat ze Nol eens een plezier kon doen.

Zal ze eens gaan kijken, of ze de slof kan vinden?

Maar die hééft Nol misschien al weer terug.

Of zal ze. . . . of zal ze. . . .

Mientje staat opeens stil. Daar wéét ze iets! Ze zal de suiker en de lucifers bij Nol gaan kopen! Voor een pond suiker en een pak lucifers krijgt Nol heel wat meer dan voor katjesdrop of suikertollen of zuurballen.

Mientje heeft drie dubbeltjes meegekregen.

Die kan ze dan aan Nol geven. Dan zal Nol wel blij zijn.

Maar het is erg gevaarlijk om het winkeltje van Nol binnen te stappen.

Het kan immers bèst gebeuren, dat Nol nog boos is. Nog nèt zo boos als vanmorgen.

En dat ze de winkeldeur toegooit, zodat Mientje in het winkeltje is gevangen.

Mientje rilt al als ze er maar aan denkt.

Maar ze zal het tòch doen.

Gauw maar. Met vlugge stapjes gaat ze het Zwarte Pad op. „Een pond suiker en een pak lucifers.”

Nu gaat Mientje de Dorpsstraat al door. Ze loopt de grote kruidenierswinkel van Ravesteyn voorbij.

Ze kijkt even naar het grote winkelraam. Er is een hele toren voor gebouwd van bussen appelstroop.

Mientje ziet de winkeljuffrouw staan bij de electriche koffiemolen.

De winkeljuffrouw heeft een witte mouwschoft voor.

En de koffiemolen glimt als zilver.

Maar Mientje stapt door.

De hoek om. Daar ziet ze de school al.

Wat ziet die er vreemd uit op Zaterdagmiddag.

Het lijkt wel of de school slaapt.

De deur is dicht en de ramen zijn dicht.

In Jannie's klas ziet Mientje het bovenste stukje van de landkaart.

Nu is Mientje dicht bij het winkeltje van Nol.

Nog een paar stapjes en ze staat voor het winkelraam.

Haar hartje bonst.

En ze heeft een naar gevoel in haar buikje.

Dat is van angst.

Mientje kijkt naar binnen. Het winkeltje is leeg. Nol zit zeker in haar kamertje.

Mientje kijkt naar de borstels boven de toonbank.

Ze kijkt naar de katjesdropjes en de zuurballen en de suikertollen.

O, ze durft niet.

Zal ze tòch maar niet naar Ravesteyn gaan om suiker en lucifers?

Mientje wil zich omkeren en weglopen.

Maar ze bedenkt zich.
Ze grijpt opeens flink de knop beet van de winkeldeur.
Ze duwt de deur open.
Niet wild. Maar heel voorzichtig.
„Tingelingeling”, zegt het winkelbellefje.
Het klinkt vriendelijk.
Daar staat Mientje midden in het winkeltje van Nol.
Het is er schemerdonker.
Mientje klemt de drie dubbeltjes stijf in haar handje.
Och, was ze maar weggelopen.
Nú is het te laat.
Daar komt Nol al uit haar kamertje.
Ze stommelt de drie tredjes van haar trapje af.
Nu ziet ze opeens Mientje bij het peterolievat staan.
Wat is dat?

7. GOEDE MAATJES

Nol heeft weer twee sloffen aan. Ze heeft de verloren slof dus weer teruggevonden. Gelukkig maar.
Mientje heeft eigenlijk Nol nog nooit zo dichtbij gezien.
Vanmorgen zag ze alleen maar Nols boze gezicht.
Ze vindt, dat Nol nu niet meer zo veel meer lijkt op een toverkol.
Haar kleren zijn wel heel oud, maar toch niet vuil of slordig.
Er is een groot stuk gezet in haar rok.
Maar er zijn geen scheuren in of gaten.
Nols gezicht is vol rimpels.
Maar het is toch geen gezicht om bang voor te zijn.
Dat komt zeker, omdat Nol niet meer boos is.
Mientje kan het heel goed zien. Ze ziet het aan de ógen van Nol.
Die ogen zijn niet donker meer. Ze zijn vriendelijk. En ook een beetje verwonderd.
„Zo, zo”, zegt Nol. „Jij komt zeker om je springtouw terug te halen.”
Mientje krijgt een kleur.
Ze schudt van neen.
„Niet?”

Nol kijkt nog meer verwonderd.
„Dan kom je zeker om katjesdrop te kopen. Of zuurballen.
Of suikertollen.”
Mientje schudt wéér van neen.
„Nu, dan kom je zeker bij Nol op visite.”
Nol zet de handen in de zij en ze lacht.
Neen, nú lijkt ze helemaal niets meer op een toverkol.
Nu kan Mientje niet eens meer begrijpen, dat ze voor Nol bang geweest is.
„Ik-ik kom om een pond suiker en een pak lucifers,” zegt Mientje.
Nol weet niet, hoe ze het heeft.
Ze weegt een pond suiker af in een grote, grauwe zak.
De poes vindt het ook zeker een vreemd geval, dat zo'n klein ding suiker en lucifers komt kopen bij Nol.
Ze komt uit het kamertje en klautert van de drie tredjes af.
Nu is ze in het winkeltje.
Bom, daar springt ze midden op de toonbank.
Ze gaat zitten en legt haar staart netjes om haar voorpootjes.
Ze kijkt eens naar Nol met haar verstandige, groene ogen.
En dan kijkt ze eens naar Mientje.
Het is, of ze zeggen wil: „Zo, zo, kom jij suiker en lucifers kopen bij mijn vrouwtje? Dat is flink, hoor. Dat is héél flink. Dat is béter dan haar uitschelden voor Olletje-Nolletje-toverkolletje.”
Nol vouwt de grote zak dicht met haar oude, bevende handen.
En nu moet ze nog een pak lucifers van de plank halen.
Ze kan er niet bij. Daarom klimt ze op een stoel.
De stoel is ook al oud. Die kraakt en kreunt, als Nol er op klimt.
En Nol kreunt zelf ook al.
Ze houdt zich aan de leuning van de stoel vast, terwijl ze het pak lucifers van de plank neemt.
„Ja, ja,” praat Nol, „Nol wordt zachtjes aan oud. En haar benen worden stijf. Die willen niet zo best meer.”
Mientje kijkt angstig toe, als Nol van de stoel stapt.
Dat is alweer gebeurd. Ze is blij, als Nol weer veilig op de vloer staat.

Nu legt Mientje haar drie dubbeltjes op de toonbank.
„Dat is netjes gepast,” zegt Nol en ze doet ze in het geldbakje.

Mientje moet nog even wachten.

De poes op de toonbank knijpt een oog geheimzinnig toe.

Ze weet best, wat er nu gebeuren gaat.

Ze weet best, wat die oude Nol doet, als zulke kleine meisjes boodschappen komen doen.

Ja, ja, die Nol is nog zo kwaad niet, als de schoolkinderen denken.

Het is helemaal geen toverkol.

Het lijkt er niet op.

Kijk maar, ze geeft Mientje een suikertol, een rose.

Mientje wordt er verlegen van.

Ze heeft die mooie gekleurde suikertollen zo dikwijls voor het winkelraam zien liggen. Maar ze heeft er nog nooit een geproefd.

„Dank u wel, Nol,” zegt Mientje.

En ze wil met haar suiker en haar lucifers het winkeltje uitstappen.

Maar ze moet alwéér voor Nol wachten.

„Zal ik je nu het springtouw óók maar weer teruggeven?”

„Het is niet van mij. Het is van Driek.”

„Goed. Dan moet jij het maar aan Driek geven. Nol heeft er tòch niets aan. Die kan tòch geen touwtje meer springen met haar oude benen.”

En Nol lacht weer.

Er komen een heleboel grappige rimpeltjes rondom haar vriendelijke ogen.

„Kom maar even mee.”

Nol klimt het trapje van drie tredjes op.

En Mientje gaat er achter aan.

En de poes komt weer achter Mientje aan.

Die wil eens zien, wat er nu gaat gebeuren.

Want dat er kleine meisjes bij Nol op visite komen, neen, dàt heeft poes nog nooit meegemaakt.

Nol zoekt het sleuteltje van haar kastje.

Mientje is heel niet bang. Ze kijkt eens rond.

Het kamertje van Nol is maar heel klein. Maar het is keurig aan kant.

Er staat een geranium voor het raam met rode bloemen. Dat staat gezellig.

Aan de muur hangt een plaat met den Heere Jezus er op.

Mientje weet best, wat die plaat voorstelt.

De Heere Jezus staat in een schip. En Hij spreekt tot een heleboel mensen.

Aan de muur hangt ook nog een tekst. Die kan Mientje nog niet lezen.

Ze zit op school pas in de eerste klas.

En op de tekst staan heel andere letters dan in het leesboekje op school.

Het zijn zulke rare letters met grote krullen.

En ze glimmen, of ze van goud zijn.

Het kastje, dat Nol opensluit, glimt ook al. Dat komt door het boenen.

Nu doet Nol een la open. Ze kijkt er in. Ze legt een blauwe ruitjesschort opzij. En ze schuift een doos weg.

Daar komt het springtouw van Driek te voorschijn.

Nol legt het op tafel.

„Nu moet je maar tegen Driek zeggen, dat ze Nol niet meer mag plagen. Zul je dat doen?”

Mientje knikt.

„Want als de kinderen Nol uitschelden voor Olletje-Nolletje-foverkolletje, dan wordt ze zó kwaad. Zó kwaad. En dat is niet goed. Dat is helemaal niet goed. Dat mag Nol niet. Want de Heere Jezus, die hebben ze ook uitgescholden. Heel erg. Nog veel en veel erger dan dat ze het Nol doen. En díé werd nooit kwaad. En die schold nooit terug. Nee nóóit. Dat weet jij zeker al wel, hè? Dat heb je zeker al wel op school horen vertellen?”

Mientje begrijpt niet alles, wat Nol zegt.

Maar ze hoort toch heel goed, over Wien Nol praat.

De poes is op de tafel gesprongen. Ze kijkt zo ernstig, of ze alles verstaat, wat het vrouwtje tegen dat kleine meisje zegt.

De oude vrouw praat maar door.

Haar hoofd schudt almaar heen en weer.

En haar stem klinkt zo zacht.

„Nee, Nol mag niet zo kwaad worden. Maar dan moeten jullie niet meer roepen Olletje-Nolletje-toverkolletje.”

Mientje weet niet goed, wat ze móét zeggen.

Ze wil wel graag iets vriendelijks zeggen.

Ze wil wel graag iets vriendelijks doen.

Ze legt haar zak suiker en haar lucifers even neer op tafel. En ze strijkt met haar kleine hand even over de oude hand van Nol.

De poes heeft het wel gezien.

Ze staat op en wrijft haar kopje even langs Mientjes schouder. Het is of ze zeggen wil: „Dank je wel, hoor, dank je wel, dat

je zo lief bent voor mijn vrouwtje.”
Nu moet Mientje weg. Nol laat haar uit.
En de poes loopt mee.
Nol kijkt Mientje na tot ze de Dorpsstraat in gaat.
Mientje kijkt nog een keertje om.
Ze wil wel met haar handje zwaaien. Maar dat kàn ze niet.
Want in de ene hand heeft ze de grote suikerzak en in de
andere hand heeft ze de lucifers. En het springtouw heeft ze
nog onder haar arm.
Maar ze knikt nog eens vriendelijk tegen Nol.
En Nol kijkt maar.
Ze kijkt nòg, als Mientje de hoek al om is.
Haar hoofd schudt maar.
Zo’n lief klein ding toch. Zo’n klein meisje. . . .
Hoe is het mogelijk, dat de kinderen Nol uitschelden voor
Olletje-Nolletje-toverkolletje. Ze lijkt héél niet op een tover-
kol.
Neen, ze lijkt er níets op.

8. MIENTJE IS TERUG

Mientje loopt op een drafje naar huis.
Haar voetjes zijn licht. En haar hartje is blij.
Ze is zo blij, omdat Nol geen oude toverkol is, maar een lief
oud vrouwtje.
En ze is zo blij, omdat Nol geen verdriet meer heeft.
En ze is ook blij, omdat Driek haar springtouw weer terug
krijgt.
En omdat het zonnetje is gaan schijnen.
En . . . en overal om.
Mientje danst bijna over het Zwarte Pad. Daar is haar huis al.
Maar wat is dát?
Wie staan daar allemaal voor de deur naar haar uit te zien?
Vader en moeder en Jan en Driek en Jannie. . . .
Ze houden de hand boven de ogen voor de zon.
En ze turen het Dwarspad af.
En als ze haar zien, roepen ze allemaal tegelijk: „Míéntje.”
Mientje loopt nog een stapje harder.
Ze denkt, dat moeder heel erg om de suiker verlegen zit.

Of misschien ook wel om de lucifers.

Mientje houdt de grauwe zak in de hoogte. Het pak lucifers kan ze niet in de hoogte houden, want dan valt het springtouw van Driek.

Nu is ze voor het huis.

Moeder komt haar tegemoet lopen.

En ze beurt haar zó wild op, dat de zak met suiker uit Mientjes handje valt.

Kijk nu toch eens, er is een klein gaatje in de zak gekomen.

En er is een beetje suiker uit gemorst.

Gelukkig maar, dat Nol zo'n stevige zak heeft meegegeven, anders was de zak vast helemaal opengescheurd.

Waarom is moeder ook zo onvoorzichtig?

Het is zonde van die mooie, witte suiker.

En wat gaat moe nu doen?

Ze drukt Mientje stijf tegen zich aan, zó stijf, dat het Mientje bijna zeer doet.

„Och, och, mijn kindje, wat ben je lang weggebleven. Je ben wel een úúr weggeveest.”

Nu begrijpt Mientje opeens, dat ze bang geweest zijn, omdat ze zo lang wegbleef. Ze weten ook niet, dat ze bij Nol op visite geweest is.

„De Dorpsstraat is toch zo ver niet,” zegt moeder. „Jan heeft al twéé keer bij Ravestein gekeken, of je in de winkel stond. Waar wás je dan toch?”

Moeder zet Mientje weer op de grond.

Mientje gaat gauw naar binnen.

En ze gaan er allemaal achteraan.

Daar staat het speelgoedwinkeltje nog op de wasplank.

En daar zitten Mientjes poppen nog zoet op een rijtje.

En niemand weet, waar Mientje geweest is. Het is net een raadseltje. Is dat niet leuk?

„Nu Mientje, waar wás je dan?”

Mientje kijkt gewichtig.

„Bij Nòl.”

Ze moet lachen om al die gezichten. Ze kijken allemaal even verwonderd.

„Bij Nòl?”

„Ja,” zegt Mientje. „En Nol is geeneens een toverkol. Het is juist een vréselijk aardig mens. En ik heb een suikertol van haar gekregen. Een rose suikertol.... En die was zo lekker! Enne.... in Nol d'r kamertje hangt een plaat van den Heer Jezus.... Een hele grote.... Wel zó groot!.... De Heer Jezus op een schip.... enne een heleboel mensen bij het water.... Enne de poes van Nol, die mag zómaar op de toonbank gaan zitten.... En het springtouw van Driek heb ik óók teruggekregen.... Maar jullie mogen geen Olletje-Nolletje-toverkolletje meer zeggen tegen Nol, hoor.”

Mientje moet eerst eens diep ademhalen. Ze heeft zóveel achter elkaar verteld.

En nu begrijpen ze er eigenlijk nòg niet veel van.

Ze staan in een kringetje om Mientje heen.

En ze vrágen maar.

En ze laten het Mientje tēlkens opnieuw vertellen.

Het duurt héél lang voor ze alles begrijpen.

Van het uitschelden. En van het springtouw. En van de suiker en de lucifers. En van het kastje met het laadje.

Maar als ze alles eindelijk begrijpen, kijkt vader Jannie lang aan.

„Dat mijn meisje aan zoiets meedoet,” zegt hij. „Dàt had ik niet gedacht.”

Jannie schaamt zich zo.

Ze durft vader niet langer in de ogen zien.

Ze drukt de punt van haar schort tegen haar ogen.

En ze schreit: „Ik zal het nooit weer doen. Ik zal nooit meer Olletje-Nolletje-toverkolletje zeggen. Heus niet.”

„Dan is het goed.”

„Ik doe het óók niet meer,” zegt Driek.

Driek is wèl heel blij met haar springtouw.

Maar ze schaamt zich toch ook.

„En ik,” zegt Jan, „ik zal alle jongens, die Nol weer durven uitschelden, een pak slaag geven.”

Ze moeten allemaal lachen om dien flinken Jan, die oude Nol

wil verdedigen.

„Ik weef nóg iets beters,” zegt vader. „Ik ga morgen eens met den bovenmeester praten. Die moet het de kinderen maar eens goed zeggen. Oude stumpers plagen, foei.”

„En ik,” zegt moeder. „Ik heb juist een nieuwe werkborstel nodig in de keuken. Mijn oude borstel heeft bijna geen haren meer. En nu ga ik die nieuwe borstel bij Nol kopen.”

Mientje klapt in de handen.

Ze is zo blij, dat ze het niet vertellen kan.

Ze kan óók niet alles vertellen, wat Nol gezegd heeft.

Ze wil het ook niet.

Ze wil het ook liever niet aan moeder vertellen, wat Nol gezegd heeft van den Heere Jezus. Nee, aan moeder óók niet.

Het moet een geheimpje blijven.

Een geheimpje fussen háár en oude Nol.

INHOUD

	Blz.
1. Het winkeltje van slof	5
2. Die Driek	8
3. De slof	13
4. Doperwtjes	17
5. Het speelgoedwinkeltje	22
6. Een klant voor Nol	27
7. Goede maatjes	31
8. Mientje is ferug	36